

всѣки българинъ име на Ваше Императорско Величество, Царя-Освободителя.

„Ощастливената отъ Тебе, Господарю, България, въ Тебе, вѣнценосний стратеге, вижда своето спасение; Тебѣ трѣбва да посвѣщава своитѣ дѣца, своята надежда и упованието на своята страна, залогъ за нейното прѣуспѣване въ духа на истинската цивилизация и на братско единение съ Русия.

„Бѣше врѣме когато за много вѣкове потъмнѣ слънцето на България—въ царуването на Александра Георгиевича Страшимира, по тия височини на Плѣвенъ, на които възсия сега силата на новия Александъръ, вѣнчанъ Георги, по право именуванъ страхъ на мира, на робството и на тиранията.

„Душевно и вѣчно прѣданитѣ и благодарни български граждани и гражданки отъ града Плѣвенъ“. (Слѣдватъ подписитѣ на архимандрита Константина, на деветъ духовни и на 91 свѣтски лица).

Въ тоя день Царьтъ прие ранения Османъ-паша, чутовния турски воинъ.

Слѣдъ въвеждането на Османъ-паша при Царя въ стаята му, Царьтъ се приближи до него и го запита :

— Какво ви застави да напуснете Плѣвенъ?

— Като воинъ, цѣнѣйки личното си достоинство, счетохъ за своя длѣжностъ да сторя тоя опитъ : нѣмахъ право да постѣпя иначе. . .

Опитътъ ми не бѣ сполучливъ, ала щастието ми се смекчава лично съ това, че несполуката ми достави щастието да бжда прѣдставенъ на Ваше Величество.

— Въздавамъ пълна похвала и уважение къмъ доблестната ви храбрость, макаръ и да бѣ насочена противъ моята армия.